

ZÁŘÍ
2015

ČÍSLO 13

STUDENTSKÝ
ČASOPIS

PRVNÍ
HLODY
Z HLODKRABICE

ROZHOVOR
S PANEM PROFESOREM
KRATOCHVÍLEM

BIGY

13. VYDÁNÍ

ROZHOVOR PAN PROFESOR
KRATOCHVÍL 2

**NA
POVZBUZNÍ** Jak jsem si kvůli doopravdy
hezkému klukovi připadala
vážně divně 3

**CHVILKA
POEZIE** RVÁT A RVÁT A RVÁT
DO HLAV 3

ÚVAHY ARBRE DU TÉNÉNRE 4

ÚVAHY MOHU JÁ ZMĚNIT
SVĚT? 5

**BOJOVNÍCI
ZA PRAVDU** MALALA JÚSUFZAIOVÁ 6

HLODY 6

RECENZE QUO VADIS
– Henryk sienkiewicz 7

POZVÁNKY KONCERT SBORU LUSCINIA
VEČER CHVAL 8

TÝM

ŠÉFREDAKTORKA Věra Švomová

REDAKTOŘI Anežka Vacková
Adéla Novotná
Dan Mužátko
Anna Sochorová

GRAFIKA Lucie Vencová

**ILUSTRACE,
TITULNÍ STRANA** Veronika Vacková

ÚVODNÍ SLOVO

Milí čtenáři,
právě čtete první číslo časopisu Bágl v tomto školním roce
a my jsme za to moc rádi!

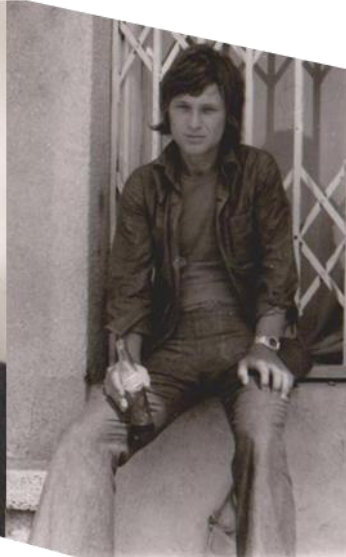
Co se událo a změnilo během prázdnin? Ve Žďárském
deníku vyšel rozhovor s naším bývalým šéfredaktorem
Jakubem Augustou o časopisu Bágl. K dohledání je na
webových stránkách Žďárského deníku pod kolonkou
kultury. Zároveň jsme o našeho šéfredaktora přišli
společně s grafikem, který přetavil Bágl do podoby, v jaké
ho dodnes znáte. Co z toho plyne? Potřebujeme doplnit
naše řady o další kreativní pisálky, grafiky, malíře,
fotografy a kritiky. Pokud máte někdo odvahu a elán přidat
se do našeho týmu, napište na email
casopis.bagl@seznam.cz nebo oslovte některého
z redaktorů či profesorů českého jazyka.

A teď to, o co jsme se rozhodli v letošním školním roce
časopis Bágl obohatit. V rubrice recenzí přibudou
hodnocení nejzajímavějších knižních novinek, které nám
poskytne nakladatelství young adult Yoli. Pro fanoušky
filmů připravujeme ohlasy na nejžhavější filmové trháky,
na které budeme mít díky příspěvkové organizaci Kultura
Žďár nad Sázavou vstup zcela zdarma. Rádi bychom, aby se
do našeho časopisu mohl zapojit každý z vás, proto jsme
vytvořili krabici na hlášky z hodin. Najdete ji v prvním patře
u kabinetu českého jazyka. Toto a mnoho dalšího bude
v letošním školním roce plnit stránky časopisu Bágl.

Nyní k prvnímu letošnímu číslu. Kvůli kladným ohlasům na
rozhovory s učiteli v nich budeme pokračovat i letos a
nezačali jsme s nikým lepším než panem profesorem
Kratochvílem. Stálé rubriky zaplnila malá bojovnice za
lidská práva Malala a krutý císař Nero. K dispozici máte
několik úvah na různá témata a třešničku na dortu
představuje velice pravdivá báseň Dana Mužátka.

Přejeme vám mnoho úspěchů v novém školním roce!
Za redakci Báglu Adéla Novotná

Kvůli protivnému učiteli trojka z tělocviku – Josef Kratochvíl

Kdybyste se měl vrátit do studentských let a vybrat si střední školu, bylo by to Bigy? Proč?

Bigy konkrétně bych si vybral, protože je v dané lokalitě nejlepší. Jsem o tom přesvědčený.

A kdybyste si měl vybrat mezi gymnázii, bylo by to taky Bigy?

No zas takový přehled nemám, ale z gymnázií které znám, bych neváhal. Já bych šel na Bigy, s těmi vědomostmi, co mám.

A na jaký škole jste studoval?

Na státním gymnáziu ve Žďáře, jiné nebylo tehdá. Studoval jsem rok 69 až 73, to tady byly ještě všude pole.

A jaký byl váš oblíbený předmět?

No matematika a deskriptiva, proto jsem tady. A obávám se, že musím říct i dějepis.

Dějepis? I když říkáte, že jsou všichni podrazáci a že to není logické?

Kdy jsem to říkal?

Říkal jste to o jednom rodu, myslím o Jagelloncích.

Všechny mocný rody jsou... postižený.

A byl nějaký předmět, který vás nebavil, nebo jste ho nezvládal?

Vzhledem k tomu, že jsem nikdy neměl čtyřku z ničeho, zvládl jsem všechny. Ale ten, který mě vyloženě nebavil... Angličtina, protože jsem neměl kliku na učitele, protože pana profesora Brabce, který nás měl v prvním ročníku, vyhodili, když začali čistky. Jak se to nazývalo? Normalizace. S ním mě to bavilo, a všechno co si pamatuji z angličtiny je z toho prvního ročníku. Jinak jsme neměli štěstí na dobré učitele angličtiny.

Odmaturoval jste s vyznamenáním?

Kdepak. Ne. Odmaturoval jsem za 7 – tři dvojky a jedna jednička.

V jaké lavici jste nejraději seděl?

Asi v zadní, hlavně aby to bylo vzadu.

Jaký máte vztah ke studentům vzhledem k vaší učitelské praxi?

Ryze kladný. Já chodím učit rád.

Měl jste nějakého oblíbeného učitele nebo naopak někoho, koho jste vůbec nemusel?

Že bych neměl někoho vyloženě rád... to jsem měl jednoho. A že bych měl někoho výrazně rád? Měl jsem rád toho pana učitele Brabce, v prvním ročníku. Pak jsem měl rád pana učitele Posádku na češtinu. Paní profesorka Křivanová na matiku, ta byla ráz, ale mně nevadila. No a nerad jsem měl... tělocvikáře, protože byl protivnej. Dal mi trojku z tělocviku.

Měl jste nějaký průšvih?

Ne, já jsem dělal průšvihy tak, aby na ně nikdo nepřišel. No kouřil jsem...

Za školou?

Ne furt, od 17 let. Jinak jsem měl takový normální průšvihy, za školu jsem nechodil. Paní profesorka byla přísná, to se mi nedařilo. Když jsme jeli na výstavu Úspěchy socialismu do Prahy, tak jsme utekli a nešli jsme tam.

Takže jste jenom kouřil před školou?

I na záchodě. To kouřili všichni. Skoro.

Děkujeme za rozhovor!

Jak jsem si kvůli doopravdy hezkému klukovi připadala vážně divně

Každý už někdy potkal skupinku lidí ve stejném tričku s nápisem nějaké neziskové organizace. Když jsem se v srpnu procházela po ulicích města Olomouce a blížili se ke mně dva opravdu hezcí kluci v modrých tričkách Unicef, řekla jsem si, že neuteču jako těch dvacet lidí přede mnou. Popravdě, když se jednou dostanete i do role toho v tričku, nemáte to srdce utéct.

Předpokládám, že o neziskové organizaci Unicef máte všichni nějaké, i když nepatrné, povědomí. Neboť každý, kdo nějaké dítě zná, dítětem byl nebo má srdce, by měl také mít povědomí o Unicefu. Ale abychom se vůbec dostali k pointě.

Jeden z těch opravdu hezkých chlapců vytáhl mapu a o každém státě označeném kritickou červenou barvou začal vyprávět svou naučenou řeč.

Nejdřív o epidemii eboly na západě Afriky.

A tvářil se velmi překvapeně, když jsem se já překvapeně netvářila, protože jsem věděla o ebolě.

Poté o zemětřesení v Nepálu.

A opět se velmi divil, protože já jsem se divit nemohla a o zemětřesení v Nepálu věděla.

A poslední kapkou pro něj byl fakt, že vím o válce v Afghánistánu a o existenci Paštunů.

Chvilku jsem si připadala vážně divně, protože ten opravdu hezký kluk se na mě koukal vážně divně. A do teď moc nechápu proč. Ale kdybych měla stroj času, zeptala bych se ho, jestli si myslel, že jsem vážně tak zanedbná, že nevím, co je to ebola nebo takový ignorant, kterého vůbec nevzrušilo zemětřesení, i když bylo v Nepálu.

Ale tímhle samozřejmě vůbec nechci urazit toho mladíka, protože byl doopravdy moc pohledný.

Chci povzbudit ty, kteří ví o ebolě, zemětřesení v Nepálu a problémech v Afghánistánu, i když jen povrchově. Protože popravdě, já vím o Paštunech jen díky zmínce v mém oblíbeném filmu a díky tomu, kolikrát už jsme ho už viděla. Nicméně pokud se na vás někdy nějaký doopravdy hezký kluk bude dívat vážně divně, jen protože nejste zanedbní nebo ignoranti, nejste v tom sami.

I když si budete připadat vážně divně, protože svět dospěl do fáze, kde se lidé dělí na zanedbné, ignoranty a ty vážně divné.

Adéla Novotná

Rvát a rvát a rvát do hlav

Jak kvapem září začíná,
tak nechce se ven z postelí,
snídaně, zuby, svačina,
po pátku hnedka pondělí,
rozbory, vzorce, řákej' graf...
„Jo, počkej...tohle přece znám!“
Říkáš a věříš v sebeklam
nemuset rvát, rvát, rvát do hlav.

Řecko, Egypt nebo Čína,
rotundy, hrady, kostely,
u Issu, Kurska, Borodina...
- vše učitel ti nadělí.
A jako pes haf, haf, haf,
štěká nestoudným chtičem hnán,
že konečně z něj bude pán
a bude rvát, rvát, rvát do hlav.

Jen láhev chlastu dobře zná
smutek, když před ní seděli
ti, co našli až u dna
klid, žádný kvalt a povely.
Ke knajpě spěchá školní dav,
řehtá se Komenského hrám,
s nima společnou práci mám
- jen rvát a rvát a rvát do hlav.

Snad Platón nalil bolehlav
a Sokratés to vyžah' sám
by víc nemusel kázat nám
a rvát a rvát a rvát do hlav.

Daniel Mužátko

Arbre du Ténéré

ARBRE DU TÉNÉRÉ BYL STROM NA SAHAŘE. V OKRUHU CCA 400 KM KOLEM NĚJ NEBYL ŽÁDNÝ DALŠÍ STROM (ANI JINÁ PŘEKÁŽKA). BYL TEDY POVAŽOVÁN ZA NEJVÍCE IZOLOVANÝ STROM NA SVĚTĚ. I TAK DO NĚJ OVŠEM NĚJAKÝ OPILÝ ŘIDIČ KAMIONU DOKÁZAL NARAZIT (ZŘEJMĚ)

NA SAHAŘE je sucho a hory písku přesypá vítr. Poušť je vyprahlá. Pro člověka mrtvá. Přežívá zde jen jeden strom. To člověk vidí. Jediný strom široko daleko. A člověk jej pojmenoval Arbre du Ténéré.

Po té poušti jede kamion. Řidič veze zboží. Pojede několik hodin, několik dlouhých hodin pojede pořád rovně. Není na co dávat pozor, nejsou překážky.

Lidé ví o stromu Arbre du Ténéré. Lidé říkají: „Ten strom je zázrak.“ Lidé říkají: „Nic není silnější než příroda, vizte ten strom.“ Lidé říkají: „Vemte si z toho stromu příklad – je vytrvalý, zarputilý a krásný v své nuzotě.“

Kamioňák má rád stromy, má rád přírodu a občas, když je hezky, jde si zaběhat ven a ne do fitka. A občas, když má náladu, řekne: „Stromy sou krásný. Jó, vedle stromů sme nic...“ A znovu se napije.

Teď však řídí kamion. Jel tu mnohokrát. Má rád stromy, má rád přírodu, má rád umění. Dal noty na volant, vytáhl flétnu a píská si. Píská Beethovenův pláč nad velikostí světa.

Lidé ví o stromech. Někteří ale neví o stromu Arbre du Ténéré.

Nevěří ve stromy. A říkají: „Ten strom překáží, zrušte ho.“ A říkají: „A co když to spadne?“ A říkají: „Ten strom mi brání ve výhledu.“ A říkají: „Stromy sou nebezpečný, víš co zavíní bouraček?“

Kamioňák jede. Jede dlouho a už má hlad. Pije pivo a zajírá to masem. A pak je mu dlouhá chvíle. Má s sebou pornočasopisy. Je jich hodně. Už je viděl nejmíň stokrát. Prohlíží je znovu a znovu. Má rád hubený blondýny s velkýma. A sní. A domýšlí. Rád žije snem. Nepřipouští skutečnost.

Strom Arbre du Ténéré roste dlouhé roky. Je malý. Přesto mnoho prožil. Snad neví, jak je osamocený. Snad neví, jak jasně hvězdy v noci září na černočerné obloze nad ním. Snad neví, jak těžce se mu žije, neboť nepoznal nic jiného. Snad neví, že i kdyby chtěl, nemůže se vzdát... Snad toto vše ví.

Kamioňák jede pouští. Už se smráká. Je unavený. Kamioňák má rád stromy, kamioňák rád píská o přírodě, kamioňák je proti mýcení pralesů. Kamioňák ví, že je to cool. Kamioňák chce být cool. Kamioňák se bojí v lese za vichřice. Kamioňák se bojí, že mu strom spadne na kamion. Kamioňák se stará o sebe. Druzí ho zajímají, když je to pro něj výhodné. Kamioňák jezdí kamionem. Ví, že je cool říkat: „Jo, já vím, je to neekologický.“ A když se mu líbí nějaká, co nikdy neletěla letadlem, nejezdí autem a je na to hrdá, říká: „Jo, já vím, je to neekologický co dělám, ale to holt nezastavíš. Ale zkusím to, zkusím to zastavit. Sázím stromy...“ Ale nikdy žádný strom nezasadil.

Strom Arbre du Ténéré snad nikomu nic nevyčítá. Snad není proti ničemu a nikomu. Snad dělá jen to, co má uloženo. Snad je plně něčemu odevzdán. Snad ano.

Kamioňák spí. Dal cihlu na plyn. Spí. Ještě tři hodiny pojede pouští. Stále stejným směrem. Není nic, co by ho mohlo zastavit, není nic, co mu může ublížit. Vítr je v klidu, bouře nepřichází. Kamioňák jede. Kamioňák spí. A připadá si synchronizován s přírodou. A v harmonii s přírodou. A ve spojení s přírodou. A v míru a klidu se vším, co jej obklopuje.

„Kde se tu, do hajzlu, vzal ten zkrvenerý strom?! Vohnul mně nárazník!...“

